

„A kenyér, melyet megtörünk, ugye Krisztus testében való részesedés?”

(1Kor 10,14-16)

XVI. Benedek pápa első pápai szentmiséje a sixtusi kápolnában

Az eukarisztia évében, az eukarisztia titkáról elmélkedve az első kérdés, amelyet szemlélünk, hogy mi is az eukarisztia? A válasz: részesedés. Részesedés Krisztus véreből és testéből. A legmegrendítőbb és legszentebb közösség. Nincs ennél mélyebben megélhető közelség Valakihez. Isten nem adhat ennél többet nekünk, mert ez Ő önmaga. Az alapítás szavai megvilágítják ezt nekünk: „Ez az én testem... ez a kehely az újszövetség az én véremben” (Lk 22,19-20; 1Kor 11,24-25). Ezért mondhatja Jézus ezt a kenyeret az „élet kenyérének” (Jn 6,35), mert itt saját magáról beszél. És aki eszi ezt a kenyeret és iszik ebből a kehelyből, annak örök élete van (Jn 6,54).

Aki részesedik Krisztus testéből és véreből, eggyé válik vele. Krisztusba öltözködik. Személyes találkozás részese lesz. Isten legintimebb, legbensőbb titkaiba pillant. A kimondhatatlant és a fölfoghatatlant, sajátjának mondhatja. A legmélyebb szeretetet éli át. Mi naponta ennek a találkozásnak lehetünk tapasztalói. Nincs más biztos pontja keresztény életünknek, mint ez a találkozás. Nincs más forrása bűnbánatunknak, belső megújulásunknak, mint ez a részesedés. És nincs találobb kifejezés e vér és test befogadásának, mint: eukarisztia. A hálaadás az egyetlen alkalmas létforma, amely képes befogadni ezt a titkot, ezt a szeretetet.

Nem férhet meg egyszerre bennünk az élet kenyere és a világ szelleme. Nem irányíthatja életünket egyszerre ez a két valóság. Ezért kell mind tudatosabban átélnünk az eukarisztiával való személyes találkozás személyiségformáló erejét. A legnagyobb kísértés az eukarisztiával kapcsolatban, amikor dologgá alacsonyítjuk, és elveszítjük elevenségét, valóságát. Amikor az írástudók és farizeusok jelet követeltek Jézustól, ő így válaszolt: „Nem kaptok más jelet, mint Jónás próféta jelét... de Jónásnál nagyobb van itt; az ítéleten Dél királynője elítéli ezt a nemzedéket, mert eljött a föld végső határáról is meghallgatni Salamont. De Salamonnál nagyobb van itt” (Mt 12,38-42). Mi naponta megélhetjük a legszorosabb egységet ezzel a nagyobb Valakivel. Életünk egyetlen biztos pontja, a testéből és véreből való részesedés.

Mindenki ugyanazt a Krisztust veszi, mindenki egyformán részesedik benne. Semmiféle különbség nem létezik ember és ember között, amikor Krisztus teste és vére misztériumához közelít. Mindenki a megtestesült, örök Igét veszi magához. Mindenkinek ugyanazzal a mély alázattal kell közelítenie e szent titkokhoz. Ahogyan Mózes is tette, amikor Istennel találkozott. „Egyszer eljutott Isten hegyéhez, a Hőrebhez. Itt megjelent neki az Isten angyala a tűz lángjában. Amikor az Úr látta, hogy vizsgálódva közeledik, megszólította és így szólt hozzá: Vedd le sarudat a lábadról... én vagyok az Isten, atyáid Istene” (Kiv 3,1-6).

És ez az alapja annak a közösségnek, amely az Egyház közössége. Nem az emberi akarat, nem valamilyen nemes cél hoz az Egyházban össze bennünket. Hanem ahogyan az apostol is írja: „Mi sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesedünk” (1Kor 10,17). Az eukarisztia, az Egyház közösségének, és a mi közösségtudatunknak is a titka, megvalósító és mozgató ereje. Nem a szimpátia, nem a feltétlen nézetazonosság kapcsol egybe minket, hanem az, hogy egyazon kenyérből részesedünk. Az ősegyház idejéből ránk maradt hagyomány szerint is, a különböző keresztény közösségekhez tartozó emberek erről ismerték fel az egyetlen közösséget, hogy az eukarisztia kenyerét vitték egymás közösségeibe.

Az eukarisztiában való részesedés nagy küldetése, hogy tudatosítsa bennünk az egy test közösségének építése iránti felelősségünket. Az Egyház egysége, nem emberi jóakarat és szándék kérdése csupán, hanem az egy test közösségének megélése, amelybe mindnyájunkat Krisztus hív és csak ő hívhat meg. Elkötelez az Egyház szeretete mellett, és megmutatja annak valódi mibenlétét. Az eukarisztiában való részesedés megismerteti velünk azt a látásmódot, ahogyan a bennünket körülvevő világot, embereket és önmagunkat szemlélünk kell. Úgy, ahogyan a mi Mesterünk, Jézus szemlélte és szeretete azt.

Az eukarisztia ünneplése mindig az egész egyház közösségének megjelenítése is. Minden gesztus, imádság, szimbólum az egész egyházzal beszél. Nem magán áhítat, nem egyéni imádság. Ha megfigyeljük a liturgia szövegeit, mindig erről az egésztől tanúskodnak. Ezek az imádságok megtanítanak valóban szeretni, hiszen a keresztény szeretet mindig a Krisztussal való közösségből, azonosulásból születhet. Amit Pál apostol így fejez ki: „Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen észszerű hódolatotok” (Róm 12,1-2), ez csak Krisztus áldozatával egyesülve valósulhat meg, csak általa, az eukarisztia ünneplése által történik. Eukarisztikus közösséget alkotni, nemcsak azt jelenti, együtt ünnepelni az eukarisztiát, hanem azt is: életünkben folytatni ezt a megkezdett ünneplést az egy kenyérből merített erővel.

Antal atya

Programok

Kántorképző ideje alatt, **kedd, csütörtök és szombati napokon, reggel 9 órakor a kántorképzősök közösségi szentmiséi** lesznek, melyekre mindenkit szeretettel hívunk.

A **nyári hónapokban**, június 19. és szeptember 4. között, **vasárnaponként fél 12 órakor nem lesz szentmise** templomunkban.

Minden hónap **első vasárnapján délután 5 órától csöndes szentségimádás** a templomban.

Minden **első pénteken fölkeressük beteg testvéreinket** a szentségekkel. Gondoskodjunk róluk, hogy találkozhassanak Jézussal.

Minden **első szombaton este negyed 7-kor közös rózsafüzér** a családokért és a magyar ifjúságért

Minden hónap **második csütörtökén este 8 órától** mindenki számára nyitott **karizmatikus imaóra**.

Mindenkinek hasznos, lelkiekben és szellemiekben gazdag pihenést és vakációt kívánunk!

Santo subito!

II. János Pál pápa

1920. május 18. – 2005. április 2.

Amikor II. János Pál pápa temetési miséjében, a szentáldozás után, a szentmise befejező könyörgését követően a koncelebráló bíborosok körülállták a pápa koporsóját, a Szent Péter teret megtöltő sokaság perceként hangosan kiáltotta: „Santo subito!”, „Avassák szentté azonnal!”. A temetést végző Ratzinger bíboros szelíd csöndességgel várt és engedte, hogy a jelenlévő tömeg így valljon meggyőződéséről. Nem hiszem, hogy lehetne őszintébben, igazabban és tömörebben összegezni azt a hatalmas életutat, amelyet emberként, papként, püspökként és az Egyház legfőbb pásztoraaként megélt a „Nagy Pápa”, ahogyan Sodano bíboros és XVI. Benedek pápa is gyakran nevezte.

XVI. Benedek május 13-án a Lateráni Szent János-bazilikában jelentette be: elrendeli elődje, II. János Pál boldoggá avatási perének azonnali elindítását.

XVI. Benedek pápa május 18-án az általános kihallgatáson is megemlékezett elődjéről, II. János Pál pápáról, aki aznap töltötte volna be 85. életévét. Ezt mondta: „Biztosak lehetünk benne, hogy ő most föntről lát bennünket. Mondjunk köszönetet az Úrnak, amiért nekünk ajándékozta ezt a Pápát. S mondjunk köszönetet magának a Szentatyának mindazért, amit tett és szenvedett az Egyházért.”

II. János Pál pápa koporsójában latin nyelvű okiratot helyeztek el, amely röviden összefoglalja életét és érdemeit. Ebből idézzünk most:

„A halottaiból feltámadt Krisztus világosságában, az Úr 2005-ik évében, április 2-án este 21 óra 37 perckor, miközben a szombat végéhez közeledett és már beléptünk az Úr napjába, Húsvét nyolcadában és az Isteni Irgalmasság vasárnapjába, az Egyház szeretett Pásztora, II. János Pál pápa ebből a világból átment az Atyához.

Az egész egyház, főként a fiatalok imádságban elkísérték őt átmenete során. II. János Pál pápa a 264. pápa volt. Emléke megmarad az egyház és az egész emberiség szívében.”

Az okirat ezután felidézi II. János Pál pápa földi zarándokútjának főbb állomásait.

Karol Wojtylát 1978. október 16-án választották pápává. Wadowicében, Krakótól 50 kilométerre fekvő városban született, 1920. május 18-án és két nappal később Franciszek Zak atya megkeresztelte a plébániatemplomban. 9 éves korában volt elsőáldozó és 18 éves korában megbérmálkozott. Mivel a náci megszállóerők bezárták az egyetemet, megszakította tanulmányait és bányában, később pedig a Solvay vegyi gyárban dolgozott.

Papi hivatást érzett ezért 1942-től megkezdte tanulmányait a krakkói titkos szemináriumban. 1946 novemberében Adam Sapiha bíboros szentelte pappá. Tanulmányait Rómában folytatta, ahol teológiai licenciátust és doktorátus szerzett, tézisének címe ez volt: *Doctrina de fide apud Sanctum Joannem a Cruce*. Később visszatért Lengyelországba, ahol különböző lelkipásztori szolgálatokat végzett és szent tudományokat tanított. 1958. július 4-én XII. Piusz pápa krakkói segédpüspökké, VI. Pál pápa ugyanabba a székbe érsekké nevezte ki. Ebben a minőségében részt vett a II. Vatikáni Zsinaton. VI. Pál pápa 1967. június 26-án bíborossá kreálta.

1978. október 16-án a konklávé bíborosai Pápává választották és ekkor felvette a II. János Pál nevet. Október 22-én, az Úr Napján kezdte meg ünnepélyes péteri szolgálatát. II. János Pál pápasága az egyház történetének egyik leghosszabb pápasága volt. Ebben az időszakban több szempontból nagyon sok változás történt. Felsorolandó ezek között rendszerek összeomlása, amelyhez ő maga is hozzájárult. Az evangélium hirdetése végett nagyon sok utazást tett különböző országokban. II. János Pál pápa fáradhatatlan missziós buzgósággal gyakorolta péteri szolgálatát, minden energiáját erre szentelte és ebben a sollicitudo omnium ecclesiarum (a minden egyház iránti törődés) és az egész emberiség iránti nyitott szeretet vezette. Minden más elődénél többet találkozott Isten népével, a nemzetek felelőseivel, szertartások, általános kihallgatások és lelkipásztori látogatások alkalmával.

A fiatalok iránti szeretet arra ösztönözte, hogy kezdeményezze az Ifjúsági Világtalálkozókat és a világ minden részéről fiatalok millióit hívta egybe. Sikeresen előmozdította a párbeszédet a zsidókkal és más vallások képviselőivel, időnként imatálálkozókra hívta őket a békéért, főként Assisiben. Lényegesen kibővítette a bíborosi kollégiumot, 231 bíborost kreált és egyet „in pectore”, szívében megőrizve nevét. 15 szinódusi ülést hívott egybe, 7 rendes és 8 rendkívüli szinódust. Számos egyházmegyét és egyházkerületet létesített, főként Európa keleti részén. Megreformálta a nyugati és a keleti egyházi törvénykönyvet, új intézményeket létesített és átszervezte a Római Kúriát.

Vezetése alatt az egyház elérkezett a harmadik évezredhez és megünnepelte a 2000-es nagy Jubileumot. Az egyház az új évezredben Novo millennio ineunte apostoli levelének útmutatása szerint jelent meg, mely levél az eljövendő idők útját mutatta meg a híveknek. A Megváltás Éve, a Mária Éve és az Eucharisztia Éve meghirdetésével indítást adott az egyház spirituális megújulásának. Rendkívüli lendületet adott a szentté és boldoggá avatásoknak, hogy felmutassa az életszentség megannyi példáját, hogy azok buzdítást jelentsenek korunk embereinek. Egyháztanítóvá nyilvánította a Gyermek Jézusról nevezett Szent Terézt. Rendkívül gazdag volt II. János Pál tanítóhivatala. Fontosabb dokumentumai között számon tartunk 14 enciklika, 15 apostoli buzdítást, 11 apostoli konstitúciót, 45 apostoli levelet, az általános kihallgatáson tartott katekézisek és a világ különböző részein elhangzott beszédei mellett. II. János Pál pápa megerősítette és megvilágította Isten Népét a teológiai tanítás területén Közzétette a Katolikus Egyház Katekizmusát, a II. Vatikáni Zsinat által tekintéllyel értelmezett Szent Hagymány fényében. Tanítóhivatala az Eucharisztia Éve alatt az Ecclesia de Eucharistia körlevelében és a Mane nobiscum, Domine Apostoli levelében érte el tetőpontját. II. János Pál mindenki előtt csodálatraméltó tanúbizonyságot tett buzgóságból, életszentségből és egyetemes atyaságból.

„Ó, mindenható és örök Isten, élet és halál Ura! Mi reméljük és hisszük, hogy II. János Pál pápa élete immár benned van elrejtve.

Arcát, amely nem látja már ennek a világnak a fényét, világítsa meg mindig az igazi fény, amelynek Benned van kimeríthetetlen forrása!

Arca, amely a Te útjaidat kutatta, hogy azokat megmutassa az Egyház számára, most hadd lássa meg a Te atyai arcodat!

Arca, amelyet mi már nem láthatunk, szemlélje a Te szépségedet, és ajánlja nyáját a Te oltalmadba, aki az Örök Pásztor vagy, aki élsz és uralkodol mindörökkön-örökké! Amen.”

Antal atya

Az Egyház él és fiatal

Ezekkel a szavakkal kezdte meg legfőbb pásztori szolgálatát XVI. Benedek pápa, akit 2005. április 19-én választottak meg az Egyház 265. pápájának, Szent Péter apostol 264. utódának. Április 24-én kezdte meg ünnepélyes formában szolgálatát. Az evangélium latin és görög nyelvű elhangzása után fölvette a pápai szolgálat jelvényeit: a palliumot és a halászyűrűt, majd megáldotta a jelenlévőket az evangéliumos könyvvel. Azután elmondta szentbeszédét, amelyből néhány gondolatot idézzünk vissza:

„Ebben a pillanatban, nekem, Isten gyenge szolgájának kell vállalnom ezt a hihetetlen feladatot, ami valóban meghalad minden emberi képességet. Hogyan leszek képes ezt a feladatot ellátni? Kedves barátaim, épp most fohászoktatok ti mindannyian a szentek egész közösségéhez, amelyet néhány nagy név képvisel Istennek az emberekkel közös történelmében. Ily módon bennem is újraéled a tudat: nem vagyok egyedül. Nem kell egyedül viselnem azt, amit valójában nem is tudnék magam viselni.

Az Egyház élő, és mi ezt látjuk: megtapasztaljuk azt az örömet, amit a Feltámadott övéinek megígért. Az Egyház élő – élő, mert Krisztus él, mert valóban feltámadt. A Húsvét napjaiban a Szentatya arcán látott fájdalom Krisztus szenvedésének misztériumát láttuk, és érintettük sebeit. De ugyanakkor ezekben a napokban egészen mély értelemben a Feltámadottat is megérintettük. Megadatott nekünk, hogy a sötétség rövid ideje után megtapasztalhattuk a megígért örömet mint a feltámadás gyümölcsét. Az Egyház él – így köszöntelek nagy örömmel és hálával minannyiatokat, akik itt összegyűltetek.

Kedves Barátaim! Az én igazi programom az, hogy ne a saját akaratomat valósítsam meg, ne a magam elképzeléseit kövessék, hanem az egész Egyházzal együtt arra figyeljek, mi Isten szava és akarata, és hagyjam, hogy Ő vezessen, és így Ő maga vezesse az Egyházat a történelemnek ebben az órájában.

Ebben a pillanatban csak ennyit tudok mondani: imádkozzatok értem, hogy megtanuljam mind jobban szeretni az Urat! Imádkozzatok értem, hogy megtanuljam mind jobban szeretni az ő nyáját – benneteket, az Anyaszentegyházat, mindannyiatokat egyenként és együtt! Imádkozzatok értem, hogy ne meneküljek félelemből a farkasok elől! Imádkozzunk egymásért, hogy az Úr hordozzon bennünket, és megtanuljuk egymást hordozni!”

Kérése szerint imádkozzunk érte, hogy legyen közöttünk egyre tökéletesebb képmása Krisztusnak, a papnak, a jó pástornak, a tanítómesternek, mindenki szolgájának.

Antal atya

Első szentgyónás és szentáldozás az eucharisztia évében

Az idén május 7-én és 8-án tartottuk ünnepélyes keretek között 9-10 éves gyermekeink első szentgyónását és szentáldozását.

Szülők és nagyszülők hálálkodva jöttek és köszönték a szép ünnepet. – Jézus és gyermekeink első közvetlen találkozásának ünnepét.

Ezt az ünnepet hosszú felkészülés előzte meg sokéves hagyományunknak megfelelően. A gyerekek 3 évi hittan tanulás során ismerkedtek meg a Teremtő Istennel, a Megváltó Jézussal és a Segítő Szentlélekkel. Legfőbb célunk az evangelizáció – az, hogy megérezzék, az Atyaisten nagyon szereti őket, bízzák rá magukat, forduljanak hozzá minden ügyeikben. A harmadik osztályban már egy kicsi tanulnivaló is akadt, Jézusról, az ünnepeiről és a szentségekről, amit nehezen akartak elfogadni. Pedig ismernem kell azt a Személyt, aki előtt kitárom szívem kapuját, akitől irgalmat várok. Ismernem kell, és jó barátságban kell lennem azzal, akivel egy asztalnál ünnepelek.

A felkészülés utolsó szakaszában az egyházközség összes elsőáldozója – Don Boscok, Petőfisek egyaránt – összejöttek egy-egy hittanórára a templomba, amelynek Antal atya volt a gazdája. Természetesen a két szentség tudnivalóiban mélyedtek el még jobban a gyerekek a közösségi jellegét hangsúlyozva.

Ez idáig semmi rendkívülit nem hordozott magában. Pedig az első szentáldozásnak az Eucharisztia évében kiemelkedő eseménynek kell lenni! Kiemelkedőnek külsőségekben, de leginkább kegyelmi ajándékaiban.

Ezekre a kegyelmi ajándékokra igyekeztem nyitottá tenni a gyerekeket. Sokat imádkoztunk, sokszor elcsöndesedtünk, szemlélődtünk Krisztus keresztye alatt, és kifejeztük neki bűnbánatunkat. Sokszor elcsöndesedtünk és szemlélődtünk az Utolsó Vacsora asztalánál, és kifejeztük hálánkat, hogy Jézus meghívott és maga mellé ültetett. A gyerekek nagyon szerették ezeket a csöndes perceket.

Az ünnepi hétvége előtt lelkigyakorlatos hittan órákat tartottunk. Egyszer bűnbánati liturgiát végeztünk lelkiismeret-vizsgálattal, irgalmas rózsafüzérrel.

Másik alkalommal átmentünk a templomba szentségimádásra. Külön öröm töltötte el a gyerekeket, hogy most csak az ő osztályuk lesz ott, nem az egész iskola. A szentélyben foglaltunk helyet, és kinyitottam a tabernákulum ajtaját. Felragyogott Krisztus, bizonyára a gyerekek is megérezték a jelenlétét, mert nagyon elcsöndesedtek. A Szentírásból olvastuk a királyi menyegző példázatát, majd közös éneklés alatt a gyermekek egyesével odamehettek egészen közel az Oltáriszentséghez. Térdet hajtottak, és elidőztek előtte.

Nagyon érdekes volt figyelni a gyerekeket, miként viselkednek Jézussal szemtől-szemben. Én ugyan csak a hátukat láttam, de az is sokat elárult! A többség megilletődve állt meg, látszott a találkozás lenyűgöző ereje, alig akartak eljönni onnan. Mások csupán elsuhantak a Szentség előtt, nem is mertek ránézni.

Mégis egybehangzóan azt vallották, nagyon jó volt, és hadd menjenek még egyszer Jézushoz. Természetesen mehettek. Még másnap is kérdezték, hogy mikor megyünk újra Jézushoz a templomba.

Mondtam, hogy vasárnap a szentáldozáskor még közvetlenebb módon találkoztok velem, és újra beszélgethettek. Jézus már nagyon vár benneteket!

A szentgyónás alkalmával, és a szentmise alatt is úgy éreztem, hogy gyermekeink szívét megérintette a Lélek Krisztus befogadására. Imádkozzunk értük, hogy szeressék a szentségi találkozásokat, és gyakorolják életük végéig nagyon sokszor!

*Mickó
Szakácsné Ujházy Mária*

KENYÉRCSODA

Jézus kezébe vette a kenyeret,
Hálát adott,
Tanítványainak adta,
Hogy szétosszák az embereknek.
A csodák a szívekben történnek.

Ártatlan és önzetlen kicsi gyermek
Odanyújtotta
Uzsonnáját Jézusnak:
Osszad szét az embereknek!
A csodák a szívekben történnek.

Két halam van és öt kenyere.
Nem túl sok,
De szívesen odaadom!
Jézusom, sokasítsd meg az embereknek!
A csodák a szívekben történnek.

Kissé pironkodva a felnőttek
Elővették
A maguk kis elemózsiját,
És felajánlották az embereknek.
A csodák a szívekben történnek.

Sok kicsi adomány megszentelve
Jézus kezétől
Táplálta testüket, lelküket,
És közösségbe vonta az embereket.
A csodák a szívekben történnek.

Add meg mindennapi kenyерünket!
Gondot viselő
Figyelmes szereteted adjon
Méltóságot minden embernek!
A csodák a szívekben történnek.

Jézus kezébe vette a kenyeret,
Hálát adott,
Tanítványainak adta,
Hogy szétosszák az embereknek.
A csodák a szívekben történnek.

*Mickó
Szakácsné Ujházy Mária*

Evangélium és az élet

Jó a reggel csendje, mert ilyenkor még nem szakad ránk az előttünk álló nap teljesítés-kényszere, nem a feladatok pörgetik a perceket, órákat, nem a találkozások, ütközések és megbékélések törik szét a napot. Ilyenkor van még időnk a megállásra, van még időnk önmagunkra, az elcsendesedésre. Ezért szeretem a hajnali derengést, a hajnali misék csendjét, a roráték hangulatát. Decemberben több alkalommal jöttem én is és hallgattam Antal atya evangéliumi üzenetét, kaptam útravalót a napra, az adventi készülésre. Gondolatai az Evangéliumból szóltak, gondolatai a máról szóltak, röviden, tömören nekünk szóltak, gondolkodásra készítette rólunk szóltak. Az élet üzenetei voltak az Evangéliumból.

Jelenits István lelkigyakorlatos estéi tovább erősítettek bennem egy elhatározást. Kis könyvecskéjét, amelyben a hetvenes évektől megjelent írásait „Élet és Evangélium” címen adta közre már korábbról ismertem és évek multával az élet evangéliumaként rögzült emlékemben. Talán mert arra tanított, hogy a napi történésekből is kiolvasható az evangéliumi üzenet.

A Szent Gellért Kiadó gondozásában megjelent Kézfogás füzetekben Gyökössy Endre a Bibliát idézi, az Igét olvassuk és az életünket, napjainkat, örömeinket és esendőségünket értjük meg, életvitelünkhöz, hétköznapjainkhoz kapunk útmutatást, érthetjük meg az örömhírt.

Az egyházi lapok, kiadványok is arra ösztönöznek, hogy megtaláljuk a nap Igéjét, segítenek a Biblia üzenetének befogadásához. S ha rászánjuk magunkat a keresésre, így vesszük kezünkbe a Bibliát, rátalálhatunk a gyöngyszemekre, a nekünk sokat mondó sorokra, életünk érték és irányjelzőire.

Antal atya rorátés igehirdetése, Jelenits atya lelkigyakorlata és az idézett írások adták az indítást. Mi lenne, ha egyházközségi levelünkben minden alkalommal valaki megnyilatkozna. Megküldené a Szentírás egy-egy sorát, kedves bibliai idézetét, amely őt megtalálta, amelyben ő önmagára ismert, amely őt megerősítette hitében, keresztény életvitelében, amelyben ő az élet üzenetére lelt. Leírná néhány sorban, mit üzennek neki az Ige sorai, megosztaná velünk gondolatait. Tudom, aki a Bibliát forgatja számtalan történetet, üzenetet, önmaga épülésére szolgáló textust talál, és akár tudva, akár tudatlanul azok a sorok, azok az üzenetek beépülnek életébe,

értékjelzők lesznek, és tanulással szolgálhatnak másoknak is. Próbáljuk meg, és ahogyan Ő szolt tanítványaihoz, kövessük őket: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk16, 15.)

Az én idézetem:” A lelki adományok különfélék, de a Lélek ugyanaz. A megbízatások is különfélék, de az Úr ugyanaz. Különfélék a csodatettek is, de Isten, aki mindezt véghez viszi, ugyanaz. **A lélek ajándékait pedig kiki azért kapja, hogy használjon vele” (Kor. 12, 8.)**

Reggeli csúcspontom a „7A” buszon. Albertfalván talán még ülőhelyet is találhatunk, de Kelenföldi városközponttól már az oldaltáskáknak is helyet kell találni. S akkor a következő állomáson az első ajtónál szorítanak helyet az édesapjával felszálló kis ovisnak. Az apa a kapaszkodó biztonságát keresi, a kis lurkó a vezető bácsit, köszön, aki kis barátjának szólítva őt érdeklődik az álmáról, a reggeliről, az oviról. A Bartók Béla útig „megbeszélük” a történeteket, hol csak igen és nem válaszokkal, hol meg nem szűnő szóáradattal. A következő megállónál kis barátunk előtt megnyílik a csoda kapuja, a vezetőfülke ajtaja és ő belépve megnyomhatja a gombot. Ragyogó arccal ő nyithatja ki az ajtókat, leszáll, kezével int és indul az ovi felé. A vezető indul tovább, viszi utasait és megállva a zebra előtt a fülke nyitott ablakán keresztül valaki egy fűrt szólót ad be és továbbmegy. Talán ő is a vezető reggeli vagy éjszakai beszélgető partnere lehet? Nem tudom. Igen, ő az a buszvezető, aki a végállomáson köszönti utasait, aki észreveszi a késve indulót és megvárja őt. Csupán megáll, köszön, beszélget, segít. Milyen egyszerű, köznapi cselekedetek, mégis a figyelemre méltóak. A vezető csak a munkáját végzi, de talán ő már felismerte az adományt és használ vele. Neki természetes, nekünk öröm a megtapasztalás, öröm forrása az ilyen hétköznapi reggel, az ilyen kezdete a napnak. Nem szégyen tőle tanulni!

2005 Pünkösdjén

Szövényi Zsolt

KARITÁSZ HÍREK

A karitászmunka területén a Húsvét és a Pünkösd közötti időszak a csendes hétköznapi ideje.

Legkiemelkedőbb eseménye áprilisban a Magyar Szentek templomában megtartott találkozó volt, ahol a különböző pasztorációs területek mutatkoztak be. A Délpesti Régió, azaz a Murányi Kati által vezetett kis csapat azt a szolgálatot kapta, hogy házigazdája legyen a rendezvénynek.

Lehetőségünk volt arra is, hogy amikor nem volt tennivaló, akkor az előadásokon részt vehessünk. Így megnézhetjük a hallássérültek élőképes előadását, amely a rózsafüzér titkait mutatta be nagyon kedves állóképek formájában. Felejthetetlen és meghatározó élmény volt a gyengénlátó és vak gyerekek énekes-próza előadása Batthyány-Strattman László életéről, akinek iskolájuka nevét viseli. Olyan csodálatos ének hangokat hallottunk, hogy mindannyian úgy éreztük, egyenesen a Mennyből jönnek. Battyány-Strattman László hívő életéről is megtudtunk olyanokat, amelyek eddig nem voltak ismertek és példamutatóak számunkra. A majdnem teljesen vak kislány harmóniumjátéka a harmóniumon és éneke maga volt a csoda. A fekvő-tolászékben betölt fiatal lányok éneke erőt és derűt sugárzott.

Most értettem meg Antal atya azon mondását, hogy a beteg ember áldás az egészséges embereknek. Ezek a vak, vagy alig látó gyerekek, fiatalok mindig mosolyogtak, derűsek és pozitívak voltak. Az őket kísérő, látó nevelőkből áradt a szeretet. Mi egészséges, jól látó és madárcsicsergést halló emberek sokszor elkeseredettek, szomorúak és erőtlenekek vagyunk, ők pedig mindig derűsek és bizakodóak. Tekintetük az éneklés közben az ég felé tekintett, az erőt onnan merítették.

Ehhez a szép lelki élményhez jól illik a következő, egy másik újságból kiollózott írás, amely segítségünkre lehet a helyes értékrend kialakításában.

ÁLMOMBAN

Álmomban látogatóban jártam Istennél. Bekopogtam, hogy beszélgetni szeretnék Vele, ha van rám ideje. Az Úr elmosolyodott és így válaszolt:

- Az én időm végtelen, mindenre jut belőle. Mire vagy kíváncsi?
- Az érdekelne, mit tartasz a legfurcsábbnak az emberekben?
- Azt, hogy nem szeretnek gyerekek lenni, siettetik a felnőtté válást, majd visszavágyódnak a gyerekkorba. Azt, hogy akár az egészségüket is feláldozzák, hogy sok pénzük legyen, majd rengetek pénzt költenek arra, hogy visszanyerjék az egészségüket. Azt, hogy izgatottan lesik a jövőt, hogy megfélemedkezzenek a jelenről, így aztán nemhogy a jövőt, de a jelent sem élük meg. Azt, hogy úgy élnek, mintha sose halnának meg és úgy halnak meg, mintha sose éltek volna.

- Atyaként mit szeretnél, ha gyermekeid mely tanulságokat jegyeznék meg?
- Tanuljátok meg, hogy senkiből nem lehet erővel kicsikarni a szeretetet. Hagyni kell, hogy szerethessenek. Nem az a legértékesebb, hogy mit szeretnénk az életben, hanem az, hogy kik állnak mellettünk. Tanuljátok meg, hogy nem célszerű másokhoz mérni magunkat, saját magunkhoz képest legyünk elbíráhatóak. Fogadjátok el, hogy nem az a gazdag, akinek a legtöbbje van, hanem az, akinek a legkevesebbre van szüksége. Tanuljátok meg, hogy csak néhány másodperc kell ahhoz, hogy mély sebeket ejtsünk azon akit szeretünk, ám sok-sok év kell ahhoz, hogy ezek begyógyuljanak. A megbocsátást, a megbocsátás gyakorlásának útját kell megtanulni. El kell fogadni, hogy vannak olyanok, akik mélyen éreznek, de nem tanulták meg kimutatni az érzéseiket. Meg kell tanulni, hogy bármit lehet pénzen venni, csak boldogságot nem. Két ember nézheti ugyanazt a dolgot és mégis két másféle dolgot látnak. Meg kell tanulni, hogy az az igazi barát, aki mindent tud rólunk és mégis szeret. Nem mindig elég, ha mások megbocsátanak, meg kell bocsátani magunknak is.

Búcsúzásul megköszöntem szavait, Ő pedig így válaszolt:

- Az emberek elfelejtik, mit mondtál, mit csináltál, de arra mindig emlékezni fognak, hogy milyen érzéseket ébresztettél bennük.

A Katalin-bál szervezéséhez kérünk szépen segítő kezeket, gondolatokat, terveket. Az idei tizedik Katalin-bál hadd legyen jubileumi köntösbe öltöztetve! Reményeink szerint így többen leszünk együtt, hogy jókedvvel, vidáman tölthessük el az Advent előtti utolsó estét.

Előre is köszönjük szépen.

A karitás csoport nevében lejegyezte Ravadits Márta

Tíz éves a Döngicsélő Nyugdijas Kör

A nyugdíjasklubunk jeles évfordulóhoz érkezett. Bár minden találkozásunk számunkra ünnep, ez mégis kiemelkedő a többi közül. Tíz évvel ezelőtt 1995. május 27-én tartotta alakuló klubdelutánját a Gyékényes utcai közösségi házban az AKTK nyugdíjas köre. A klubtagság akkor elhatározta, hogy két hetente tart foglalkozást. A cél az volt, hogy a nyugdíjasok közösséggé alakuljanak. A keresztény szellemiség, egymás és mások segítése, a közös programok, a napi gondolkodás és gondok megoldása alapján erősíteni egymást.

A tíz év alatt, ha visszatekintünk sok jó ötlet és gondolat megvalósult (kirándulás, múzeumlátogatás, mikuláscsomag készítés, közös vacsora, stb.). A tíz év tevékenységét egy lelkes klubtársunk gondosan egy „Naplóba” rögzítette, fényképekkel és egyéb dokumentumokkal, amely bárki számára megtekinthető klubnapjainkon.

A tagság létszáma az alakuláskor kb. 20-25 fő volt. Egy 1999-ben készített névsor szerint 30 fő volt a taglétszám. Jelenleg rendszeresen a klubdelutánra járók száma 10-15 fő között mozog.

Pozitív tevékenységet és munkát fejtett ki az alakuláskor megválasztott vezető Murányiné Molnár Katalin, ezért köszönjük áldozatos munkáját.

Szeretnénk a tíz éves évfordulót méltó módon megünnepelni, az erre a célra rendezendő klubdelutánál. **2005. június 7-én 14.30 órakor a Gyékényes utcai közösségi házban** tartjuk az ünnepi összejövetelt. Erre az alkalomra várunk minden volt tagtársunkat is, akik a Nyugdijas Klubba valamikor jártak, esetleg csak egy alkalommal tudtak eljönni.

A Döngicsélő Nyugdijas Kör az AKTK egyik csoportja is egyben. Az erőnkhez mérten az AKTK tevékenységét is segítjük és persze kapunk is segítséget.

Szeretnénk erősíteni közösségünket, klubunk tagjainak számát növelni, közös programokba másokat is bevonni.

A klubfoglalkozásokat minden kedden 14.30-tól tartjuk az Albertfalvi Községi Házban. Múzeumlátogatást, kirándulást és néptánc-előadást szeretnénk szervezni és rendezni.

Ehhez várjuk a hozzánk csatlakozó, vidám és fiatalos nyugdíjasok jelentkezését.

*Csernus Gáspár
vezető*

AZ ALBERTFALVI KERESZTÉNY TÁRSAS KÖR HÍREI

Az Albertfalvi Keresztény Társaskör április 9-én tartotta éves rendes közgyűlését. A közgyűlés napirendjén főleg a 2004-es tevékenység részletes beszámolóit szerepelték, amelyeket a Közgyűlés az egyes programok események szervezői előadásában hallgattak meg. Határozattal fogadták el a pénzügyi tevékenységről szólót beszámolót.

A közgyűlés a 2005. évi **Albert herceg díjat Kocsisné Kolozsár Juditnak** adományozta. Az AKTK ezzel kívánta megköszönni Albertfálváért tett sokirányú tevékenységét, melyet fiatal korától kezdve a legkülönbözőbb területeken végzett. Nagylelkűségének csak az egyik példája, hogy férjével együtt adományozták az albertfalvi híveknek templomunk nagy harangját. A díj átadására szeptember 25-én az ünnepi misét követően kerül sor.

Az AKTK idei programjai között eddig **két nagyszerű előadásra** került sor. Nagykedden Goda Richárd tanár úr Krisztus arcai c. művészettörténeti előadása. Néhány héttel később Koblenz Attila igazgató úr előadása földünk felmelegedésének problémájáról. Mindkét előadáson számos érdeklődő vett részt.

Ma sokak számára komoly érdeklődést vált ki nemcsak a világ, vagy hazájának jövője, hanem szűkebb pátriájának sorsa is. Ezért fórumot rendezünk ennek megvitatására **június 6-án, hétfőn 18,00 órakor** a Don Bosco éttermében „**Albertfalva szerepe és jövője Budapesten**” címmel. Erre nemcsak tagjainkat várjuk, hanem minden albertfalvit, akinek elképzelése, kívánsága, kérdése van a jövőt illetően. De megbeszélés tárgya lehet szűkebb környezetünk és a főváros gondjai is. A fórumot az teszi aktuálissá, hogy szükséges az érintettek álláspontját világossá tenni.

Idén 10 esztendős a Döngicsélő nyugdíjas klub, amely 1995 május 27-én alakult és erre emlékező ünnepi összejövetelüket június 7-én **14³⁰-kor tartják az Albertfalvi Közösségi Házban a Gyékényes utcában. Szeretettel várnak új tagokat is a Döngicsélő klubba.**

Távolabbi terveink között konkrétabbá vált a fiatal családok zalaegerszegi és a Pont kör terényi tábora, amelyhez az önkormányzat pályázaton elnyert támogatást adott. A kulturális programterveink támogatásáról még nincsenek híreink, de a további előadásokat, hangversenyeket és nem utolsósorban a búcsú programjait mindenképpen megrendezzük. A megvalósuló programokról időben tájékoztatást adunk.

Dr Verbényi István, elnök

Nyílt levél Etelka néninek, aki nyugdíjba készül

Mikor nyolcadik osztályba jártam ide a Petőfibe, osztályfőnököm Martinkó tanár úr még szeptemberben mondta, hogy meg van mentve a tanári focicsapat, mert egy beleváló fiatal tanítónő jött az iskolába. Mi csitri lányok igyekeztünk megnézni, kiről is van szó. Aztán konstatáltuk, tényleg van egy nagyon fiatal, helyes, kedves arcú tanító néni: Sümegh Etelka.

Sok évnek, évtizednek kellett eltelnie, hogy újra halljak róla. Testvéreim gyermekeit tanította a Petőfiben, majd a Don Boscóban. Mire az enyéim hozzá kerültek, a családban már jó híre volt. Unokatestvérek sora, majd a mi gyermekeink közül is hárman jártak hozzá 3. és 4. osztályba, ezért is mertem most tollat fogni. Természetesen a kisebbek már jól be voltak oltva az unokatestvérektől, hogy Etelka néni olyan szigorú, meg hogy mennyit kell majd tanulni!!! Aztán mikor tényleg elérkezett az idő, hogy harmadikba hozzá kerültek, kiderült, hogy Etelka néni nem is olyan mumus.

Kedves Etelka! Sok éven át Annamária néni osztályát kaptad meg, és az ő biztos alapjaira nagyon jól építkeztél. Számomra a legfontosabb, hogy megtanítottad tanulni gyermekeinket, ezzel készültek fel igazán a felsőre. Nem sajnáltad sem saját, sem a nebulók szabadidejét, hogy aki Nálad végez, alapvető hiánya semmiből se legyen. Neked minden tárgy hangsúlyos volt, számtantól a fogalmazáson át a tornáig. Úgy gondolok vissza gyermekeim Veled töltött éveire, hogy nem volt lazulás. Intenzív munkatempót diktáltál, és ezt kénytelenek voltak a tanítványaid is felvenni. A gyengébbeknek korrepetálást, az érdeklődőbbeknek szakkört tartottál. Ezen olyan dolgokkal foglalkoztatott, melyek haszna később, még gimnáziumban is érződött.

A házunkból mindig a Hozzád járók indultak el legkorábban az iskolába, hiszen még becsengetés előtt mindenkinek sok teendője, feladata volt. Értettél a kiskamaszok nyelvén, tudtad lelkesíteni az osztályodat. Aztán ez 4. év végére lelohadt, akkor már kicsit unták a lelkizéseket, de ez csak azt jelentette, hogy megérttek, hogy a felsős tanárok kezére kerüljenek. Nincs olyan pedagógus, aki minden gyereknek jó, s ez Veled is így

lehetett. Néhányan elmentek Tőled, ezt az élet mutatja meg, hogy jól tették-e. Viszont a szülők s diákok többsége egyetértett elképzeléseiddel, értékelté ötleteidet és szerettek. Reméljük ezt sokszor érezted is. Most konkrétan egy eset jut az eszembe; Margitunk járt Hozzád és az osztályban kiderült, hogy mikor lesz az ötven éves szülinapod. Erre a gyerekek maguk kezdtek szervezkedni, minket, szülőket ebből teljesen kizárva rendeztek egy kis ünnepséget Neked tortával, ajándékkal. Egy ilyen megmozdulás sokat elárul. Mindent nem tudunk felsorolni, amit köszönünk, amiket nagyon klasszul csináltál. Gyermekeink szavazatai alapján a Mikulás-délelőttök, farsangok szerepelnek előkelő helyen.

Tanítványaidnak talán a legnagyobb jót a színdarabok betanításával adtad. Emlékszem az első Pinoccio előadásra Máriaremetén, ahova elmentünk megnézni Gyulát, aki ott a rendőrt játszotta. Ezután még több szereposztásban sokszor láttuk "Tuci néni színházát", és mindig nagy élmény volt. Minden betanult darab elősegítette a gyerekek egymásra-figyelését, erősítette a közösséget. A kis színészeknek mikrofon nélkül kellett érthetően beszélni és tudtak is. Az iskolának is sok dicsőséget szereztek, hisz a színjátszó versenyeken sorra nyertetek. Ide tartozik, hogy sok diákod egyéni prózamondó és versmondó versenyen nyert. Emlékszel a Nemzeti dal mondó versenyre; milyen boldogok voltunk, hogy gyerekünk szép sikert ért el!

Már csak a csókakői táborokat emelem ki, ahol saját házatokat, birtokotokat sem kímélve fantasztikus tíz napot tölthettek csemetéink; az éjszakai túrák, lovaglások, ijáskodás, bulizások, ...

Vértes vadregényes hegyei közt van egy különleges bérc, már közösen is jártunk ott. Nehezen lehet feljutni a hegy oldalában lévő sziklahasadékhoz. Viszont megéri, mert ebbe a barlangba az osztályok évek hosszú sora óta üzeneteket helyeznek el egymásnak és az utókornak. Én is szeretnék ide elrejteni egy kis levelet, de ezt most csak gondolatban tudom megtenni.

Kedves Etelka!

Megérdemelt pihenésed ideje elérkezett. Kívánunk jó egészséget, kedvteléseidhez sok örömet és hosszú, boldog nyugdíjas éveket!

Szeretettel tanítványaid és szüleid nevében

Bató Márta

Emlékezés

Ezen a tavaszon kétszer is szomorú hír érkezett. Két kedves ismerős, jó barát távozott közülünk. Mindketten tagjai voltak hosszabb-rövidebb ideig egyházközségünk képviselő testületének, de most már az égi csapatban munkálkodnak.

Ambrus Jóska (a több mint ötvenéves ismeretség talán feljogosít erre a megszólításra) inkább a bátyám korosztálya volt, mégis sok kedves emlék fűz össze bennünket. Sokat tett Albertfalváért, pl. kántorkodott, nem is egyszer tagja volt különböző kuratóriumoknak, képviselőtestületeknek. Mindig szolgálatkészen segített egyházközségünknek. Érdekes, hogy az esetleges vitatott témákban mindig közel azonos vagy teljesen azonos nézeteket képviseltünk. Talán csak egyben nem tudtunk megegyezni: a bencések vagy a piaristák a jobbak?

A hatvanas években kaptam a feladatot (talán Horváth Imre atyától), hogy tanítsak meg két új fiút ministrálni. Így ismerkedtem meg Murányi Lacival (és Székely Tibivel). Akkoriban a ministrálás jóval bonyolultabb feladat volt, mint ma. Egyrészt maga a szentmise liturgiája volt komplikáltabb ministrálási szempontból (könyvátvitel ide-oda, csöngetések), másrészt meg kellett latinul tanulni a ministrálás szövegét az „Introitus”-tól az „Ita missa est”-ig. Szorgalmasan tanultak, és a „vizsgaministrálás” hibátlanul megfelelték. Későbbiekben nem tartottuk szorosán a kapcsolatot, de mindig tudtunk egymásról. Nemrégiben beszélgettünk, amikor is a kis társról (Székely Tibiről) is érdeklődtem, de közelebbit Laci sem tudott róla. Akkor beszélgettünk utoljára egymással.

E szűk megemlékezés végén hadd köszönjek el tőletek a felejthetetlen papköltő, Sík Sándor egyik csodálatos versével, mert az abban leírtak annyira jellemzőek Rátok, ránk, emberekre.

Madaras Gábor

ANGYAL BESZÉLT BELŐLE

Íratlan hófehér lapot
Aadtak kezébe, mikor született:
A szentségekben háromszor kapott
Elolthatatlan tűzjegyet.
Angyal járt mellette élete hosszát,
Hát lehetett-e rosszabb,
Mint ami lett?

Angyal vezette félkezét,
A másíknál egy ordas ördög
Cibálta folyton szertesét
S ha imádkozni látta, nyelvet öltött.
Hát persze hogy csak botladozva járt
S félszegezen hordta a fehér ruhát,
Amit felöltött.

Szavak kísérték és dalok.
Mondott sok szépet, sok bolondot.
Könyvükbe írták angyalok
Még azt is, amit ki se mondott.
Pedig bizony, ha kedve járt,
Dúdolvva és dalolvva fumigált
Sok tisztes gondot.

Nagy bombardós igéket is
Gyerek-nótába zümmögélt.
Nem vette hangját semmi szép fétis,
És nem függött nyakában amulét.
De a főoltárt megtérdelte lába
És sohasem vette hiába
Isten nevét.

Egyszer a könyv felüttetik
S vonatik minden ember felelőre.
Mindenegyed szó megmázsáltatik
S a nagy Verdikt elmondatik felőle.
Ott, ott talán majd kiderül azért,
Hogy olykor nem is ő beszélt:
Angyal beszélt belőle.

Sik Sándor

Amerikai útinapló (folytatás)

Elérkezett ez a nap is, visszafordulunk. Eddig mindig előre haladtunk, ma már egy másik úton visszaindulunk, hogy elérjük majd, némi kerülővel, San Francisco városát, ahonnan hazarepülünk. Egyelőre azonban nagyon nagy út vár ma ránk. A Grand Kanyontól az Arizonai sivatagon keresztül Los Angeles mellé, Anaheim városába indulunk. A mai penzum meghaladja a nyolcszáz kilométert, úgyhogy korán vágunk neki az útnak. Hála Istennek Bélák is koránkelők, így reggel fél nyolc tájban már úton vagyunk. A táj most még hasonló a kanyonvidékhez, színes sziklák között haladunk. Első megállónk egy golf klub előtt van, ahol egy amerikai fagyit eszünk, hiszen a hűsítésre szükség van, mert igencsak meleg az idő.

A parkoló mellett egy kész házakat tartalmazó lerakat, raktár van, ezt közelebbről is megszemléljük. Ez a „kész ház” akció amerikaszerre, igen érdekes és fontos gazdasági háttérrel szolgál. Lehet, hogy kicsit messziről kezdem ezt mesélni, de szerintem így lesz kerek. Az amerikaiak sokszor azzal „vádolnak” minket magyarokat és zömmel az európaiakat is, hogy röghöz kötöttek vagyunk, nem könnyen változtatunk lakhelyet. Egy-egy munkahely változtatás vagy egyéb magánéleti gond problémája könnyebben lenne elviselhető, ha az ember egyszerűen elköltözik egy másik vidékre, környezetet vált. Most eltekintve a történelmi hagyományoktól, a technika itt ebben segít. Kész házakat, természetesen könnyű szerkezetűeket gyártanak, amelyeket általában kettő, esetleg négy részre lehet szétszedni. Amikor lakhelyet szándékoznak váltani, szétszedik a házat, és jókora teherautókon elszállítják az új helyre. A városok jelentős részében léteznek olyan telepek, ahol ezeket a házakat fogadni tudják. Ehhez persze az kell, hogy a házak szabvány méretűek és azonosan kiképzett csatlakozó helyekkel rendelkezzenek. Megérkezik tehát az új helyre a szétszedett ház a teherautókon, leszedik, és az előre „gyártott” alapokra ráhelyezik. Azután bekapcsolják a gáz-, csatorna-, víz- és villanyhálózatba. Ez kb. egy nap alatt megtörténik, és máris lehet berendezni a régi házat az új helyén. Emiatt nevezik az amerikaiak magukat „mobil”-nak. Ahogy ők mondják, egy jobb állás reményében képesek ezer kilométerekre elköltözni, hiszen bérlakások mindenütt vannak, és saját ház esetében ott van ez a mobil lehetőség.

Visszatérve a házakra, itt-ott be lehetett látni a takarások mögé, és kész, komplett konyhákat, fürdőszobákat lehetett látni, melyek üzembe helyezése valószínűleg néhány perc alatt megtörténhet. Indulunk tovább Prescott irányába. Ez az utolsó nagyobb város, mielőtt elindulnánk az Arizonai sivatagba. A városban az útjelzések a szokottan félrevezetőek, így egyszer el is tévedünk. Elhagyjuk a várost és hihetetlenül kanyargós

úton haladunk. Szinte kanyar kanyart ér, hol jobbra, hol balra. Meg is állapítottuk, hogy ez olyan egyenes, mint amilyen a szocialista fejlődés volt, a lenini út! Nemsokára a sivatagban vagyunk. Ezt azért nem úgy kell elképzelni, mint a Szaharát vagy a Góbi sivatagot, és nem is úgy, mint a júdeai kősvivatagot. Bár kopár a vidék, és vízben igen szegény, azért van némi gyér növényzet. Itt a sziklák sem színesek, inkább a szürke különböző árnyalatai jelennek meg. A ritka bokrocskák közül a kaktuszok sok-sok reprezentánsa bukkan elő. A legjellemzőbbek a gyertya-kaktuszok, amelyeket szinte kötelező minden western filmben mutogatni. Itt mindenesetre sok van belőlük, nem egy példányuk imponáló méretű. A leggyakoribb forma a háromágú, melynek közepe magas, két oldalsó „ága” valamivel alacsonyabb, de ugyanabban a „sík”-ban van. Az ágak átmérőjét úgy húsz-harminc centire taksáltuk. Úgy néz ki az egész, mint egy háromágú gyertyatartó. Láttunk olyat is, amelynek középső ága meghaladta az öt-hat métert, és oldalágai legalább 3-4 métereseek voltak. A gyertyakaktuszból, különböző méretben, több százat csodáltunk meg, de voltak speciális fajták is. Nem vagyok egy nagy kaktusz szakértő, ezért meglehetősen profán módon kísérlem meg leírni a látványt. Volt ötágú kaktusz is, ahol a középső magasabb nyúlványt négy nagyjából azonos méretű, de a középsőnél kisebb oldalág vett körül. Egy másik „típus”-nál az ágak azonos magasságúak voltak, és a végükön mintha pamacsok lettek volna, olyan látványt nyújtottak. Egy bokor formájú kaktusz olyan volt, mint a Meduza-fej.

Ilyen környezetben autóztunk, s bár kívül nagyon meleg volt, de a klimatizált kocsiban kellemesen utaztunk. Béléval felváltva vezettünk, ami szintén könnyű volt. Beállítottuk a számítógépen a kívánt sebességet, ami a megengedett maximum volt (75 mérföld, azaz kb. 120km/h), és tulajdonképpen csak az autó úttartására kellett ügyelni. Ez sem volt túl nehéz, mert zömmel egyenes úton haladtunk, az út minősége pedig az USA-ban megszokottan kitűnő volt.

Forgalom szinte nem volt, sokszor kilométereket haladtunk anélkül, hogy egy másik autóval találkoztunk volna. Települések nem voltak az út mellett, pihenni és felfrissülni csak benzinkutaknál lehetett. Már bent jártunk a délutánban, amikor sűrűsödni kezdett a forgalom, és már jelezték a táblák, hogy közeledik az útelágazás Los Angeles felé. Hamarosan az autópályán találtuk magunkat, és mivel uticélunk csak 40-50 km. volt, ezért úgy gondoltuk, hogy hamarosan célhoz érünk. Tévedni emberi dolog! Először is nem mindennapos élményben volt részünk: legalább fél órát álltunk egyhelyben a hatsávú autópályán, jobbra-balra, előre-hátra teljes forgalmi dugó. Illetve nem teljesen igaz, mert a két belső sávon szépen haladt a forgalom. Béla gyorsan felvilágosított, hogy ezek az ún. gyorsításávok, melyek külön díjazás ellenében vehetők igénybe (alkalmanként 56-60 Dollár), és ezt megfelelő kerítés is biztosítja. Ezekről a sávokról csak a díj kifizetése után lehet távozni. Lassan araszoltunk, és végül csak elértük az anaheimi kijáratot.

Most már csak a szálláshely megtalálása volt a feladat. Némi keresgélés után kérdezősködni kezdtünk az internetes visszaigazolás alapján, de mindenki mást mondott, hogy merre menjünk. Még a rendőr volt a legkorrektebb, mert bevallotta, hogy nem tud segíteni. Végülis valaki egy egészen már irányba terelt minket, és némi keresgélés után megpillantottuk a keresett szállás feliratát. Beálltunk a parkolóba, és Béla hamarosan közölte, hogy a név azonos, de ez a szálloda, és nekünk a motelba szolt a foglalásunk. Viszont kaptuk az eligazítást, hogyha balra elmegyünk, szinte azonnal a motelhez érünk. Így is tettünk, balra fordultunk, és már rögtön az autópályán voltunk, motel sehol. Néhány kilométer után sikerült visszavergődni a városba, és megtalálni ugyanazt a helyet. Balra volt egy másik út is, tehát azon indultunk el. Nagy siker volt, pár pillanat múlva már megint az autópályán voltunk. Némileg kezdtünk ingerültek lenni, tehát újra vissza, ugyanoda.

Egy benzinkút is volt ott, azon hajtottunk keresztül most már harmadik kísérletre. Ahogy elhagytuk a kutat, balra rögtön feltűnt a keresett motel. Elhelyezkedtünk, úszkáltunk egyet a medencében, és pihenni tértünk. Mindenki nagyon fáradt volt, de nekem valahogy még mindig sétálni volt kedvem. Miután magamra maradtam az ötlettel, egyedül vágtam neki az ismeretlennek. Még útközben feltűnt, hogy nem messze a moteltól nagy volt a világosság, így abba az irányba indultam. Néhány perces séta után, egy csodálatosan kivilágított utcába értem, ahol mindenütt játékgurák köszöntöttek rám, rengeteg kisgyerek rohagált fel-alá, azaz megérkeztem Walt Disney álmvilágába. Ez még nem a Disneyland volt, csak a „városközpont”. Két saroknyit kellett továbbmenni, és már ott volt Disneyland bejárata. Játékbolt játékbolt hátán, és benn ami „szem száznak ingere”. Gyakorló nagypapaként néztem meg a kínálatot úgy nagyjából, hiszen másnapi programunk e világnak felfedezése volt. Jó másfél órányi bóklászás után indultam vissza a motelbe, de útközben megállított a minden este megrendezett, 15 perces, látványos tűzijáték.

Másnap reggel, most már együtt, egyenesen a Disneylandba indultunk. Walt Disney mesebirodalma 1955-ben nyílt meg, s azóta állandóan újabb és újabb csodákkal bővül. A mesefilmek alkotója itt megvalósította azt a világot, amely korábban csak a filmvászonon élt, s a legsodálatosabb technikai megoldásokkal tette „élővé” a mesék birodalmát. Évente állítólag 450 millió látogatója van. Itt senki sem félt az esetleges terrortámadástól (ne feledjük, alig telt el másfél hét a Tornokok elleni támadás óta), mert azt mondták, ez a gyerekek birodalma, és még a legelvetemültebb terrorista sem támad gyerekekre. Most megint nehéz dolgom van, mert olyat kell leírva elmesélnem, amelyet igazából látni kell. A színek és formák mesevilága ez, hasonlóan látványos Las Vegashoz, de ez a világ a gyerekeké. Mesekastélyok sorakoznak egymás mellett, a lépcsőkön vizesés, az épületeken szinte

minden kultúra látszik: kínai, inka, mór, klasszicista stb. Hatalmas pálmafák szegélyezik az utakat (ezek nem díszletek), és egyes üzletek homlokzata jelzi jellegüket. Az egyikben például egy kb. 3 méteres tölcseres fagyí látszik. Kellemes zene szól az utcákon, és nyüzsgés-nyüzsgés mindenütt. A pár napos csecsemőtől a kamaszokig minden korosztály megtalálható az utcákon és a tereken. Végül a fő térre érünk.

Itt az egyik oldalon van a Disneyland bejárata, vele szemben a Kalifornia Park, ahol kicsinyítve láthatók a látványosságok. A bejárat mellett áll pl. a Golden Gate híd. Ma már sajnáljuk, de a fáradság és a borsos belépő miatt (egy főre 92 Dollár) nem mentünk be a mesevilágba, csak a „belvárosban” sétáltunk. Így is különleges élmény volt találkozni a mesefigurákkal, Hófehérkével és törpéivel, Hamupipókéval, Csipkerózsikával, Pán Péterrel és a krokodilussal (szájában a vekker), Hook kapitánnyal, Miki egérrel, Donald kacsával, Belle (a Szépség és a Szörnyeteg főszereplőjével), Pongóval és Perdivel (a 101 kiskutya „szüleivel”), Plútóval és így tovább. A boltokban pedig a szereplők ruhái, kellékei (korona, jogar, világító és nem világító varázspálca stb), frizurái (szőkében, vörösben, feketében, világos és sötét barnában) kaphatók minden méretben a kétévestől a nagykamaszig. A cipők is megvásárolhatók méret szerint Hamupipóke üvegcipőjétől (átlátszó műanyagból, de „aranyozva”) Dorothy piros cipellőjéig, (Őz a nagy varázslóból). Voltak persze tipikus amerikai dolgok pl. a Szabadság szobor figurája Donald kacsából. Az egyik boltban, amelyben legót árultak áll, legóból kirakva, egy kb. öt méteres zsiráf, amelyet állítólag több millió darabból raktak össze. Maga az „állat” zöld, sárga és rózsaszín volt, így csak az alakja emlékeztetett a zsiráfra. Este még egyszer visszamentünk a mesevilágot kivilágítva is megnézni. Az egyik makettekét árusító üzletben több alpesi modell volt kirakva, ahol a fehér hóban a zöld fenyők és a kis házikók között síelők rohagáltak fel-le. Ugyanitt különleges üveg és szépen megmunkált műanyag díszekkel elegáns karácsonyfák álltak, kivilágítva. Hazafelé még egyszer megcsodáltuk a tűzijátékot, így búcsúztunk Disneyland-től.

Madaras Gábor

25 éves az Abertfalvi Múzeum

Az abertfalvi Petőfi Sándor Általános Iskola 1978-ban ünnepelte fennállásának 150 éves évfordulóját. A mai Abertfalva egy kis Főváros melletti faluból jött létre 1819. március 1-én. Ezt követően már 1828-ban iskola működött e területen, egy tanítóval, egy tanteremben. Ennek jogutódja a mai Petőfi Sándor Általános Iskola, Gimnázium és Szakközépiskola. A létszámcsúcsot az 1980-as évek elején érte el 1858 tanulóval, 140 pedagógussal, 50 tanteremmel.

Az előbbieken említett jubileumra az iskola öt éven keresztül készült. A tanulók bejártak minden házat, felkutattak minden lehetőséget. Egybeesett ez az időszak Abertfalva Fő utcájának lebontásával. Az összegyűjtött anyagból hatalmas kiállítás készült az iskola tornatermében. Az ünnepségek végeztével azonban a tornateremre szükség volt, a kiállítás anyagával tenni kellett valamit. Vissza nem lehetett vinni azokhoz, akiktől a gyerekek kapták, mert akkorra már a régi lakókat elköltöztették. Az összegyűjtött „kincsek” viszont olyan értékesek voltak, hogy megőrzésük parancsolóan hatott mindenkire. Így jött a gondolat, létesítsünk egy múzeumot, és oda helyezzük el ezeket az értékes tárgyakat.

Ezekben az időkben szabadult fel az iskola udvarán egy felvonulási épület, melyben a gyakorlati foglalkozás órákat tartottuk. Adott volt tehát a megoldás, ebben az épületben rendezzük be a múzeumot. Ezt 1980. március 15-én nyitottuk meg. A rossz és kezdetleges feltételek miatt tíz évig engedély nélkül működtettük. Azonban ez idő alatt is szépen gyarapodott, fejlődött. A tanulók, a szülők szívesen látogatták. Rövid idő alatt ismertté vált mind kerületi, mind fővárosi szinten. Sajnos az épület rossz állaga miatt más megoldást kellett keresni. Így költöztettük a múzeumot 1991-ben a mai, feltehetően végleges helyére. A mai épület 1930-ban jött létre. Ekkor épült fel Abertfalva állami, elemi iskolája és a múzeum mai épülete igazgatói lakásként készült el mellette. A háború után egy gyermekélelmezési vállalat konyhája volt, melyet 1990-ben lehetett megszüntetni korszerűtlen, egészségtelen volta miatt. Egy év alatt sikerült az iskola patronáló üzemének segítségével rendbe hozni, átalakíttatni. Így ma már – szűkös körülmények között ugyan – jól szolgálja a múzeumi követelményeket. Ekkor kapta a működési engedélyt és a végleges nevét:

ALBERTFALVI HELYTÖRTÉNETI GYŰJTEMÉNY ÉS ISKOLAMÚZEUM.

A múzeum kettős feladatot lát el. Iskolamúzeumként a hozzá tartozó iskola történetét követi nyomon, helytörténeti gyűjteményként pedig Abertfalva történetét kutatja. Kapcsolatot tart fenn idős abertfalvi lakosokkal, olyan emberekkel, akik valamikor iskolánkba jártak, tanítottak, ma pedig gyermekeik, unokáik járnak oda. Sokszor találkozik a múzeum. Igen gyakran főiskolai, egyetemi hallgatók írják meg itt diplomamunkájukat, dolgozataikat. A kerületi iskolák tanulói általában nyitvatartási időn kívül látogatják a múzeumot délelőtti időben. Összefogja múzeumunk az abertfalvi képzőművészeket, iparművészeket. Kiállításainkkal kedves színlapokat munkánkunknak. Bemutatjuk országos hírű, világhírű művészek, sportolók, írók, színészek munkásságát, Abertfalvához való kötődésük történetét. Alapfeladatnak tartjuk, hogy mindent

elfogadjunk, ami Albertfalvával kapcsolatos. E tárgyak vagy véglegesen a múzeum tulajdonába kerülnek, vagy másolat készül róluk. Általában évente 2-3 kiállítást rendezünk, amióta végleges helyén van a múzeum. A 25 év alatt 36 kiállítás készült el és a mostani kiállítás ezekről ad egy keresztmetszetet. Ezek a kiállítások:

- I. A múzeum megnyitásakor létesült alapkiállítás, 1980.03.15.
- II. A VÁROS PEREMÉN c. kiállítás a Várban, 1987.12.04.
- III. Az új múzeumi épület megnyitásakor létesült alapkiállítás, 1991. 09. 23.
- IV. Albertfalva 175 éves c. kiállítás:
Albertfalva története – római kori ásatások Albertfalván
Az első Magyar Repülőgépgyár Albertfalván
Albertfalva névadója: Albert Kázmér Herceg
Dr. Rácz Rozália kerámiái, 1994.02.27.
- V. Albertfalvi Napok c. kiállítás:
Iparművészek Albertfalván
Kiss Gábor bibliatörténeti kiállítása, 1994.09.29.
- VI. Albertfalvi borgyűjtemény c. kiállítás, 1994.09.29.
- VII. Albertfalva Fő utcája c. kiállítás, 1995.03.01.
- VIII. Albertfalvi Napok c. kiállítás:
80 éves a repülőgépgyártás Albertfalván
Képzőművészek Albertfalván
Albertfalva egyháztörténete, 1995.09.30.
- IX. Albertfalvi Napok c. kiállítás:
Albertfalva és környezete a Millenium évében 1896-ban
Köszöntjük a 80 éves Simándy Józsefet
Faragó Krisztina kosárfonó kézműves tárlata, 1996.09.29.
- X. A századforduló világa c. kiállítás Pesterzsébeten, 1996.10.18.
- XI. Templomi bábos kiállítás: A teremtéstől az utolsó ítéletig c. 1997. 02.21.
- XII. Középkori romtemplom a mai Albertfalva területén c. kiállítás, 1997. 03.01.
- XIII. Iskolatablók: 1994-1997 között c. kiállítás, 1997.09.01.
- XIV. Albertfalva asztalosipara c. kiállítás, 1997.09.27.
- XV. Márciusi kiállítások: „150 éve történt...”
Egykoron a főváros peremén, 1998.03.14.
- XVI. A Kondorosi úti uszoda 10 éves c. kiállítás, 1998.09.07.
- XVII. Albertfalvi Napok c. kiállítás:
170 éves Albertfalva első iskolája
Albertfalvi alkotók kiállítása, 1998.09.26.
- XVIII. A magyar szótárak története c. Kiss Gábor kiállítása, 1999. 02.26.
- XIX. Albertfalva önállóságának évei: 1819-1950” c. kiállítás, 2000. 03.01.
- XX. Iskolatablók: 1995-1999 között c. kiállítás, 2000.03.15.
- XXI. A „másik” Budapest c. kiállítás a Királyi Várban, 2000.11.17.
- XXII. A múlt század Albertfalvája fényképeken c. kiállítás, 2001.03.15.
- XXIII. Iskolatablók: 1996-2000 között c. kiállítás, 2001.03.15.
- XXIV. 100 éve született Albertfalva első diplomásainak egyike c. kiállítás, Bárd Oszkár munkássága, 2001.09.30.
- XXV. Kada Lajos érsek úr emlékkiállítása, 2002.03.02.
- XXVI. Iskolatablók: 1997-2001 között c. kiállítás, 2002.03.15.
- XXVII. Dr. Rácz Rozália albertfalvi házi orvos képző alkotásai c. kiállítás, 2002.09.28.
- XXVIII. Dr. Bergendy János Albertfalva első lelkészének emlékére c. kiállítás, 2002.12.25.
- XXIX. Az iskola 175. éves jubileuma alkalmával készült kiállítás a múzeumban, 2003.03.01.
- XXX. A Petőfi Sándor Általános Iskola fennállásának 175. évfordulójára rendezett kiállítás az iskola aulájában, 2003.04.28.
- XXXI. Albertfalvi képzőművészek alkotásai c. kiállítás a múzeumban, 2003.09.27.
- XXXII. A 185 éves Albertfalva múltja és jelene c. kiállítás a múzeumban, 2004.02.29.
- XXXIII. Iskolatablók: 1978-1980 és 2002-2004 között c. kiállítás az iskola aulájában, 2004.03.15.
- XXXIV. Albertfalvi képzőművészek alkotásai c. kiállítás A lengyelországi Ustronyban, 2004.05.15.
- XXXV. Ustronyi képzőművészek alkotásai c. kiállítás a múzeumban, 2004.09.26.
- XXXVI. Papp László, a K.O. király c. kiállítás az Albertfalvi Múzeumban, 2004.12.11.

A mostani 37. kiállítás úgy igyekszik bemutatni a 25 év történetét, főbb eseményeit, hogy a kiállításokról készült és albumokban őrzött fényképekből válogatott. Mint a mellékelt fénykép is mutatja a nagy tablón 36 függőleges sor látható, és egy-egy sorban gyülekeznek az egy-egy kiállítás anyagáról készült fényképek. A helyszűke több, szélesebb körű bemutatásra nem adott lehetőséget. Úgy gondolom, ez a megoldás is fel tudja kelteni az érdeklődést a látogatóban. Aki bővebb bepillantást igényel, az a múzeum látogatása során erre kap lehetőséget. A kiállítás augusztus végéig látogatható lesz, szeretettel várunk mindenkit, aki kíváncsi szűkebb hazánk, Albertfalva múltjára, jelenére, történetére.

Beleznay Andor